

Nr B 54

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående förbättrade inkomstförhållanden för distriktsveterinärer m. m.; given Stockholms slott den 24 oktober 1958.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över civilärenden för denna dag, föreslå riksdagen att
dels antaga härvid fogade förslag till *förordning om ändrad lydelse av 2 och 3 §§ statens löneförordning den 31 maj 1957 (nr 228)*,
dels ock bifalla de förslag i övrigt om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

BERTIL

Sigurd Lindholm

Propositionens huvudsakliga innehåll

I anslutning till en inom civildepartementet träffad förhandlingsöverenskommelse föreslås i propositionen, att distriktsveterinärerna från och med den 1 januari 1959 skall erhålla förbättrade inkomster dels genom fastställande av ny praktiktaxa, dels genom höjning av löneplanslönerna. Härigenom avses dessa tjänstemän genomsnittligt skola erhålla en sammanlagd inkomst av sin tjänst, som överensstämmer med det relativa löneläge, som blev följden av 1952 års reglering av distriktsveterinärernas inkomstförhållanden. De årliga kostnaderna för lönehöjningen beräknas till inemot 200 000 kronor. Den nya praktiktaxan beräknas medföra en årlig inkomstökning för distriktsveterinärerna om inemot 500 000 kronor.

Förslag
till
förordning om ändrad lydelse av 2 och 3 §§ statens löneförordning
den 31 maj 1957 (nr 228)

Härigenom förordnas, att 2 och 3 §§ statens löneförordning den 31 maj 1957 skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

2 §.

Löneplaner

Löneplan D

Löneklass nr	Lönegrupp				
	I	II	III	IV	V
Årslön, kronor					
1	12 240	13 500	14 868	16 404	18 084
2	12 852	14 172	15 624	17 220	18 984
3	13 500	14 868	16 404	18 084	19 932
4	14 172	15 624	17 220	18 984	20 940

3 §.

Grundlönstabeller

Tabell till löneplan D, lönegrupp I

Löneklass nr	Månadslön, kronor	Daglön i kalendermånad om				A-avdrag för dag, kronor
		28 dagar, kronor	29 dagar, kronor	30 dagar, kronor	31 dagar, kronor	
1	1 020	36,45	35,15	34,00	32,90	5,95
2	1 071	38,25	36,95	35,70	34,55	6,15
3	1 125	40,20	38,80	37,50	36,30	6,45
4	1 181	42,20	40,70	39,35	38,10	6,85

Tabell till löneplan D, lönegrupp II

Löneklass nr	Månadslön, kronor	Daglön i kalendermånad om				A-avdrag för dag, kronor
		28 dagar, kronor	29 dagar, kronor	30 dagar, kronor	31 dagar, kronor	
1	1 125	40,20	38,80	37,50	36,30	5,95
2	1 181	42,20	40,70	39,35	38,10	6,15
3	1 239	44,25	42,70	41,30	39,95	6,45
4	1 302	46,50	44,90	43,40	42,00	6,85

Tabell till löneplan D, lönegrupp III

Löneklass nr	Månadslön, kronor	Daglön i kalendermånad om				A-avdrag för dag, kronor
		28 dagar, kronor	29 dagar, kronor	30 dagar, kronor	31 dagar, kronor	
1	1 239	44,25	42,70	41,30	39,95	5,95
2	1 302	46,50	44,90	43,40	42,00	6,15
3	1 367	48,80	47,15	45,55	44,10	6,45
4	1 435	51,25	49,50	47,85	46,30	6,85

Tabell till löneplan D, lönegrupp IV

Löneklass nr	Månadslön, kronor	Daglön i kalendermånad om				A-avdrag för dag, kronor
		28 dagar, kronor	29 dagar, kronor	30 dagar, kronor	31 dagar, kronor	
1	1 367	48,80	47,15	45,55	44,10	5,95
2	1 435	51,25	49,50	47,85	46,30	6,15
3	1 507	53,80	51,95	50,25	48,60	6,45
4	1 582	56,50	54,55	52,75	51,05	6,85

Tabell till löneplan D, lönegrupp V

Löneklass nr	Månadslön, kronor	Daglön i kalendermånad om				A-avdrag för dag, kronor
		28 dagar, kronor	29 dagar, kronor	30 dagar, kronor	31 dagar, kronor	
1	1 507	53,80	51,95	50,25	48,60	5,95
2	1 582	56,50	54,55	52,75	51,05	6,15
3	1 661	59,30	57,30	55,35	53,60	6,45
4	1 745	62,30	60,15	58,15	56,30	6,85

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1959.

*Utdrag av protokollet över civilärenden, hållet inför Hans Kungl.
Höghet Regenten, Hertigen av Halland i statsrådet å
Stockholms slott den 24 oktober 1958.*

N ä r v a r a n d e:

Statsministern ERLANDER, statsråden NILSSON, STRÄNG, ANDERSSON, LINDELL,
LINDHOLM, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, NETZÉN, JOHANSSON, AF GEIJERSTAM.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för civildepartementet, statsrådet Lindholm, fråga om *förbättrade inkomstförhållanden för distriktsveterinärer m. m.* samt anför därvid följande.

Inledning

Genom prop. 1952: 240 underställdes riksdagens prövning en inom civildepartementet den 26 september 1952 träffad förhandlingsöverenskommelse angående distriktsveterinärernas inkomstförhållanden. Överenskommelsen, som godkändes av riksdagen (SU 213, rskr 424), innebar bl. a. att å de i veterinärtaxan den 8 december 1933 (nr 630) intagna arvodesbeloppen skulle utgå tillägg med 25 procent samt att de i den då gällande löneplanen 4 i statens löneplansförordning angivna grundlönerna skulle undergå viss höjning. Överenskommelsen skulle löpa till efter rättelse fr. o. m. den 1 januari 1953. Genom överenskommelsen avsågs distriktsveterinärerna genomsnittligt skola erhålla en sammanlagd inkomst av sin tjänst, som överensstämde med eller något översteg det relativa löneläge, som för dessa tjänstemän blev en följd av 1947 års löne reglering.

Distriktsveterinärernas fasta lön, som numera utgår enligt den i statens löneförordning intagna löneplanen D, har efter nyss angivna tidpunkt följt löneutvecklingen för statstjänstemännen i allmänhet. Taxebeloppen har däremot varit oförändrade. Den sammanlagda inkomsten av taxa och lön för distriktsveterinärerna är till följd härav nu relativt sett lägre än den som uppnåddes genom nyssnämnda överenskommelse.

Vid de förhandlingar om ändrad lönegradsplacering av tjänster m. m. (de s. k. B-förhandlingarna), som under våren fördes med statstjänstemännens huvudorganisationer, framställdes yrkande om viss uppjustering av såväl lönedelen som taxedelen av distriktsveterinärernas inkomster. Vid överläggningarna i denna fråga uppnåddes enighet om att en höjning av distriktsveterinärernas inkomstnivå skulle — efter närmare undersökning om

formen för justeringen — ske fr. o. m. den 1 januari 1959 i syfte att återställa det relativa löneläge, som för dessa tjänstemän avsågs genom 1952 års överenskommelse. Det förutsattes vid överläggningarna, att vid nyssnämnda undersökning det av 1954 års veterinärtaxeutredning den 25 maj 1957 avgivna betänkandet med förslag till ny veterinärtaxa m. m. (SOU 1957: 20) skulle ligga till grund vid avvägningen av taxeinkomsterna. Mot vad som sålunda förekommitt har riksdagen ej haft något att erinra (prop. 1958: 158; statsverkspropositionen B 1958, bil. 2, SU B 14, rskr B 11).

Efter förhandlingar under hösten mellan företrädare för civil- och jordbruksdepartementen, å ena sidan, och Sveriges akademikers centralorganisation, å andra sidan, har den 23 oktober 1958 — under förbehåll för Kungl. Maj:ts och riksdagens godkännande — träffats en överenskommelse angående förbättrade inkomstförhållanden för distriktsveterinärer m. m.

Innan jag övergår till en redovisning av överenskommelsens innehåll torde böra lämnas en redogörelse för veterinärtaxeutredningens nyssnämnda förslag samt däröver avgivna remissyttranden.

Veterinärtaxeutredningens förslag till praktiktaxa

Den 21 maj 1954 bemyndigade Kungl. Maj:t chefen för jordbruksdepartementet att tillkalla en utredningsman¹ för att verkställa utredning om och avgiva förslag till ny veterinärtaxa. För utredningen antogs benämningen 1954 års veterinärtaxeutredning. I direktiven för utredningen anfördes, att utgångspunkten för taxesättningen borde vara, att arvodesbeloppen avpassades så, att de åstadkom den genomsnittliga inkomst av taxa, som åsyftades med 1952 års överenskommelse. Hinder borde således ej föreligga att sänka eller höja vissa av de efter den 25-procentiga höjningen gällande arvodesbeloppen under förutsättning att sådana ändringar totalt sett i hudsak uppvägs varandra. I fråga om den tekniska utformningen av taxan syntes böra övervägas, om den i likhet med den nya provinsialläkartaxan borde utgå som grupptaxa. Största möjliga överskådlighet och enkelhet borde eftersträvas. I övrigt syntes det få ankomma på utredningen att förutsettningslöst bedöma den lämpliga utformningen av taxan.

Den 25 maj 1957 avgav veterinärtaxeutredningen förslag till ny veterinärtaxa (SOU 1957: 20).

Över utredningens förslag har utlåtanden avgivits av statskontoret, riksräkenskapsverket, statens sakrevision, lantbruksstyrelsen, veterinärstyrelsen, styrelsen för statens veterinärmedicinska anstalt, styrelsen för veterinärhögskolan, medicinalstyrelsen, överståthållarämbetet, samtliga länsstyrelser, statens lönenämnd, Sveriges lantbruksförbund, Riksförbundet Landsbyggdens folk, Hushållningssällskapens förbund, Svenska landskommunernas förbund samt Sveriges veterinärförbund efter hörande av Svenska länsveterinärföreningen, Svenska distriktsveterinärföreningen, Svenska stadsveteri-

¹ Byråchefen i veterinärstyrelsen C. S. Lindström.

närföreningen och Sveriges yngre veterinärers förening. Lantbruksstyrelsen har därjämte överlämnat yttranden av hushållningssällskapen, varjämte huvuddelen av länsstyrelserna vid sina utlåtanden fogat yttranden av resp. länsveterinärer.

Nu gällande veterinärtaxa liksom utredningens förslag till ny taxa omfattar två avdelningar, praktiktaxan och tjänstetaxan. Praktiktaxan reglerar ersättningar och arvoden för den djursjukvård, som rekvideras hos distriktsveterinär eller annan veterinär med skyldighet att fullgöra distriktsveterinärs åligganden, medan tjänstetaxan upptar bestämmelser om arvoden för av veterinär verkställda förrättningar, som är i lag eller allmän författning eller av offentlig myndighet påbjudna. Då den träffade uppgörelsen om distriktsveterinärernas inkomstförhållanden i vad avser veterinärtaxan endast berör praktiktaxan, begränsas den följande redogörelsen till sistnämnda taxa.

Utredningens förslag. Utredningen framhåller, att den i 1933 års veterinärtaxa ingående praktiktaxan i sina huvuddrag nära överensstämmer med sin föregångare, som hade gällt alltsedan år 1915. Detta innebär, att den veterinära praktiktaxan i väsentliga delar är densamma ännu efter mer än 40 år. Behov av revision har efter hand framträtt och gör sig numera starkt gällande. Orsakerna härtill är flera. Följande förhållanden träder enligt utredningens mening därvid särskilt i förgrunden.

Utvecklingen inom veterinärmedicinen har medfört betydande förskjutningar på veterinärvårdens område. Undan för undan har de profylaktiska åtgärderna erhållit ökat utrymme. Samtidigt har diagnostiseringsmöjligheterna vidgats, vilket medfört, att veterinärerna i större utsträckning än förr ägnar tid åt undersökningar för fastställande av sjukdomsbilden. Allt detta gör att inom veterinärpraktiken besiktningar och undersökningar av djur intager en mera framträdande plats än tidigare. Så skiftande i fråga om arbetsinsatsens beskaffenhet och tidslängd, som dessa besiktningar och undersökningar är, framstår de i praktiktaxan upptagna ersättningsbeloppen för desamma både för låga och för litet differentierade. Å andra sidan kan pekas på att de förbättrade tekniska hjälpmedlen vid vissa rutinåtgärder så underlättar utförandet, att arvodena för desamma bör kunna jämkas nedåt. Även i övrigt kan förändringar i behandlingsmetoder motivera en reglering av nu gällande arvoden, uppåt eller nedåt.

Ett i viss mån förändrat innehåll av veterinärvården föranledes vidare av nya företeelser inom husdjursskötselns område. Så medför det på vissa håll begynnande lösdriftssystemet i ladugårdarna beträffande såväl mjölk- som numera även gödboskap en del nya veterinära aspekter. En viss förskjutning inom det veterinära arbetsområdet har föranletts av dels hästavelns kraftiga tillbakagång, dels svinskötselns tilltagande betydelse. Utredningen erinrar även om den under de senare decennierna framvuxna pälsdjursskötseln, särskilt rävm- och minkaveln, samt den ökade betydelsen av smådjursskötseln, t. ex. hönsaveln.

Den nuvarande praktiktaxan bygger i fråga om bestämmandet av förrättningsarvode på en uppräknig eller specificering av de olika förekommande åtgärder, som berättigar till sådant arvode. Nyss antydda förhållan-

den medför, att denna specificering numera framstår som ofullständig. Bristerna i specifikationen har medfört, att de praktiserande veterinärerna genom sina organisationer ombesörjt upprättande av en inofficiell rådgivande taxa. Detta har bidragit till att behovet av en revision av praktiktaxan i någon mån kunnat överskylas.

Praktiktaxans bestämmelser om inställelsearvode finner utredningen numera vara helt föråldrade. De bygger på äldre kommunikationsförhållanden. Vad beträffar reseersättningsbestämmelserna synes en närmare anknytning av de i praktiktaxan intagna bestämmelserna till de regler, som kommer till uttryck i allmänna resereglementet, vara önskvärd.

Det fr. o. m. år 1953 utgående tillägget av 25 procent på taxans belopp försvårar uträkningen av arvodesbeloppen och gör att dessa understundom får en mycket ojämn slutsumma. Enligt utredningens mening bör ifrågasättande tillägg inarbetas i de nya taxebeloppen.

Vid sin översyn av praktiktaxan har utredningen jämlikt direktiven haft att till en början ta ställning till om förutsättningar föreligger för tillämpning inom djursjukvården av det system, som kommit till användning i den fr. o. m. den 1 juli 1953 gällande provinsialläkartaxan, d. v. s. det s. k. grupp-taxasystemet. Härom anför utredningen bl. a. följande.

Att arvode utgår efter grupptaxa innebär, att samtliga åtgärder vid ett konsultationstillfälle räknas som en enhet i ersättningshänseende. För att ett sådant system skall vara användbart är det en förutsättning, att det arbete, som läkaren eller veterinären utför vid konsultationer å sin mottagning eller vid sjukbesök, låter sig inpassa i ett fåtal grupper och inom varje grupp uppvisar någorlunda jämnhet i fråga om den tid det fordrar och de krav det ställer på läkaren resp. veterinären. Provinsialläkarens sjukvårdande verksamhet har ansetts äga sådan relativ homogenitet, att den väl lämpar sig för användning av ett grupptaxasystem. Det har härigenom varit möjligt att komma fram till en provinsialläkartaxa, som är synnerligen enkel och lättöverskådlig.

Vid sina överväganden har utredningen funnit, att förhållandena på djursjukvårdens område uppvisar sådana skiljaktigheter i jämförelse med läkarvården, att ett grupptaxasystem lämpligen skulle kunna ifrågakomma endast beträffande ett mycket litet antal av de mångskiftande förrättnings typer, som förekommer inom veterinärpraktiken. Utredningen erinrar därvid, att det för veterinärernas vidkommande är fråga om olika slag av husdjur, för vilka de sjukvårdande åtgärderna i flera avseenden skiljer sig från varandra samt att det ofta rör sig om ett flertal patienter hos samma djurägare. Vidare påpekar utredningen att distriktsveterinären i motsats till provinsialläkaren saknar möjlighet att avskärma en stor del åtgärder genom remiss till specialist.

Utredningen har sålunda funnit sig nödsakad avvisa tanken på tillämpning av grupptaxasystem inom veterinärernas praktiktaxa. Utredningen har i stället stannat för en konstruktion av taxan, som framgår av följande förslag.

Förslag till praktiktaxa

1 §.

Allmänna bestämmelser

1. Distriktsveterinär samt vikarie för sådan veterinär äga, där ej annorlunda är stadgat, att för inom distriktet på anmodan av enskild person utförd förrättning erhålla arvode och resekostnadsersättning enligt här nedan givna bestämmelser.

2. I denna taxa förstås med veterinärvård varje av veterinär inom området för veterinärkonstens utövande vidtagen åtgärd med syfte att fastställa, utesluta, förebygga, bota eller lindra sjukdom eller annat tillstånd hos husdjur.

2 §.

Ersättning för förrättningsbesök och rådfrågning

1. För varje av veterinären företaget förrättningsbesök utgår ett inställelsearvode av kronor 7: --

Är avståndet från veterinärens bostad eller annat ställe inom distriktet, där veterinären i tjänsten uppehåller sig, till platsen för besöket mer än 10 km, må vid *framresan* för varje därefter påbörjad sträcka av 10 km av väglängden t. o. m. 50 km utgå ett ytterligare arvode av kronor 2: --
samt för varje därefter påbörjad sträcka av 10 km ett ytterligare arvode av kronor 1: --

Begagnar veterinären vid resa för förrättningsbesök eller del av sådan resa annat färd sätt än resa med bil, skall han i stället beräkna det ytterligare arvodet efter den tid, som åtgått för färden eller del därav, sålunda att arvodet för en tid utöver en timme utgår för varje påbörjad halvtimme med kronor 3: --

Vid bestämmandet av den tid, som åtgått för resan, inberäknas även den tid, veterinären måst under färden avvakta luftfartygs-, järnvägs-, båt- eller busslägenhet. Däremot inberäknas icke den tid, som åtgått för nattlogi.

2. För rådfrågning, med eller utan receptgivning, å veterinärens mottagning eller annorstädes utgår ett arvode av kronor 2: --

3. För förnyelse av recept utan samtidigt rådfrågning utgår ett arvode av kronor 1: --

4. Vid resa för förrättningsbesök tillkommer veterinären även resekostnadsersättning enligt i allmänna resereglementet eller eljest stadgade grunder.

Vid resa, varunder veterinären företager förrättning hos mer än en djurägare (samordnad förrättningsresa), skall resekostnaden i görligaste mån lika fördelas mellan de besökta djurägarna, dock att icke någon av dem må belastas med högre resekostnad än som för förrättningsresa till honom ensam.

3 §.

Ersättning för veterinärvård m. m.

För veterinärvård, annan veterinär åtgärd samt för intyg eller utlåtande utgår, utöver i förekommande fall ersättning enligt 2 §, arvode med belopp som nedan anges.

Avd. I:	För <i>enkla</i> undersökning, besiktning, ingrepp, behandling och intyg m. m.	kronor 3:—
Avd. II:	För <i>mera ingående</i> eller <i>besvärligare</i> undersökning, besiktning, ingrepp och behandling, <i>mindre</i> operation samt <i>utförligare</i> intyg m. m.	kronor 5:—
Avd. III:	För <i>särskilt kvalificerad</i> undersökning, <i>mera omfattande</i> besiktning, <i>större</i> ingrepp och operation samt <i>längre</i> utlåtande m. m.	kronor 10:—
Avd. IV:	För <i>särskilt svår</i> operation	enligt överenskommelse
Avd. V:	A. För annan injektion än intravenös, per injektion utöver den första	kronor 0:50
	B. För provtagning av blod, lung- och slidslem, mjölk, träck och var m. m. med undantag av vad i D. anges, per prov	kronor 0:50
	C. För kontroll med tuberkulin, för varje kontrollerat djur	kronor 0:70
	D. För provtagning och kontroll, som under B. och C. säges, på nötkreatur i lösdrift samt för provtagning av blod på svin, per prov eller kontrollerat djur	kronor 1:—

Anmärkingar

Därest för en och samma persons räkning vid ett och samma tillfälle vidtagas ett flertal ensartade åtgärder enligt Avd. I eller utföras ett flertal ensartade *undersökningar* och *besiktningar* enligt Avd. II och III, utgår arvode för var och en utöver den första med i Avd. I kronor 1:—, i Avd. II kronor 2:— och i Avd. III kronor 5:—.

4 §.

Ersättning för förrättning på obekvämt arbetstid

Anlitas veterinären mellan kl. 21.00 och kl. 7.00 eller å sön- eller helgdag, utgå de i 2 och 3 §§ angivna arvoden med 50 procent förhöjning.

5 §.

Ersättning för material, läkemedel, handräckning m. m.

För förbandsmaterial, narkos-, bedövnings- och läkemedel samt röntgenfilm liksom för övriga utlägg, vilka veterinären kan åsamkas för en förrättning, utgår ersättning enligt självkostnadspris.

Den, för vilkens räkning förrättningen verkställs, eller den som påkallat densamma har att tillhandahålla veterinären erforderlig handräckning. Där- est så ej sker och veterinären måste anskaffa eller tillhandahålla dylik, utgår ersättning till veterinären jämväl härför till självkostnadspris.

6 §.

Ersättnings erläggande m. m.

Den, för vilkens räkning förrättningen verkställes, har att vid anfordran erlägga ersättning, varom i denna taxeavdelning förmäles, och äger han, om han därom framställer begäran, erhålla kvitto å vad som erlagts.

Tredskas den betalningsskyldige att erlägga utgående ersättning, njute veterinären för utbekommande därav handräkning hos överexekutor, därest han styrker att räkning å beloppet blivit minst fjorton dagar tidigare tillställd den betalningsskyldige.

Vägledande förteckning över veterinära åtgärder enligt 3 §
veterinärtaxan

Avdelning I

1. Vanlig rutinundersökning med hjälp av inspektion, palpation, perkussion och auskultation, rektal- och vaginalundersökning.
2. Dräktighetsundersökning (dock ej på sto).
3. Enkel fysikalisk, kemisk eller mikroskopisk undersökning.
4. Enklare besiktning eller utredning.
5. Undersökning av kadaver från mindre djur.
6. Erforderlig besvärligare fångslingsåtgärd.
7. Bedövning.
8. Intravenös injektion.
9. Infusion, annan än intravenös.
10. Sårtoalett och annan enklare sårbehandling.
11. Öppnande av abscesser m. m.
12. Avlägsnande av smärre inkar eller vårtor.
13. Nosringning.
14. Extraktion av mjölkttänder.
15. Avlägsnande av främmande kropp i konjunktivalsäcken.
16. Otitisbehandling.
17. Avhorning av mindre djur.
18. Anläggande av strup- eller nässvalgsond.
19. Normalkastration av späddgris, mindre kalv, får, get och katt.
20. Klämning av gul kropp och äggstockscysta.
21. Luftinpumpning i juver.
22. Avlägsnande av övertaliga spenar på kalv.
23. Tappning av urinblåsa.
24. Ingivande av lavemang.
25. Sutur av vulva.
26. Svanskupering på mindre valpar.
27. Identitetsmärkning av djur.
28. Enklare intyg.

Avdelning II

1. Mera ingående eller besvärlig undersökning t. ex. undersökning av munhåla och svalg med användande av munstege, undersökning av komplicerade hältor m. m.

2. Ingående besiktning eller utredning.
3. Undersökning av kadaver från större djur.
4. Resningsåtgärder på större djur.
5. Mera omfattande sårbehandling.
6. Avlägsnande av smärre svulster.
7. Punktion av leder, bröst- och bukhåla.
8. Tandraspning.
9. Avhorning av större djur.
10. Avlägsnande av främmande kropp i foderstrupe.
11. Tracheotomi.
12. Åderlåtning.
13. Intravenös infusion.
14. Trokarisering.
15. Normalkastration av djur, ej nämnda under Avd. I och III.
16. Operation av navel-, inguinal- och scrotalbräck hos smågris.
17. Operation av kryptorchism hos smågris.
18. Operation av atresia ani och prolapsus recti hos mindre djur.
19. Manuellt avlägsnande av efterhörd.
20. Sköljning av livmoder.
21. Reposition av torsio uteri.
22. Artificiell insemination på särskild begäran.
23. Enklare spenoperation.
24. Anläggande av gips- eller stödbandage.
25. Exstirpation av sporrar på hund.
26. Operation av hov- eller klövböld samt okomplicerat spiktramp.
27. Utförligare intyg.

Avdelning III

1. Dräktighetsundersökning på sto.
2. Fullständig urinundersökning.
3. Fullständig spermaundersökning.
4. Blodkroppsräkning, blodgruppsbestämning och SR.
5. Aciditetsbestämning i magsaft.
6. Hjärtundersökning med Ekg.
7. Undersökning med endoskop.
8. Röntgenfotografering och -genomlysning.
9. Fullständigt kör- och belastningsprov.
10. Omfattande besiktning (större lokaler o. d.) eller utredning.
11. Särskilt komplicerad sårbehandling.
12. Avlägsnande av större inkar och svulster.
13. Ögonlocksoperationer.
14. Extraktion och klippning av permanenta tänder.
15. Blodtransfusion och anläggande av intravenöst dropp.
16. Laparotomi.
17. Normalkastration av hingst, större tjur och större galt samt av hund.
18. Operation av sädessträngfistel.
19. Förlossning.
20. Reposition av prolapsus uteri.
21. Enkel spenoperation på flera spenar.
22. Operation av spenfistel och andra större spenskador.
23. Operation av patellaupphakning.
24. Streck- och punktbränning.
25. Kotnervsnitt.

26. Klövamputation.
27. Svanskupering, ej nämnd under Avd. I.
28. Analsäckoperation på hund.
29. Längre skriftligt utlåtande.

Avdelning IV

1. Operation av sinusiter.
2. Utstämpling av tänder.
3. Enucleation av bulben.
4. Operation av nack- och mankfistel.
5. Operation av krubbitare.
6. Operation av struppipning.
7. Operation av djupliggande bogsvulst.
8. Operation av främmande kropp (traumatisk peritonit).
9. Operation av bräck på större djur och hund.
10. Operation av inre bräck och tarmresektion.
11. Förlossning med svårare embryotomi på större djur.
12. Kejsarsnitt.
13. Amputation av uterus.
14. Ovariotomi.
15. Operation av rektovaginalfistel eller kloakbildning.
16. Operation av skidframfall (radikalt).
17. Amputation av juver.
18. Operation av penisframfall.
19. Operation av urinrörs- eller blåssten.
20. Operation av klapphingst.
21. Höga nervsnitt.
22. Spikning av benbrott.
23. Meniskoperation.
24. Operation av perforerande spiktramp.
25. Operation av hornpelare.
26. Operation av hovbroskfistel.
27. Operation av hovkräfte (radikalt).
28. Operation av otitis på hund.
29. Operation av spottcysta på hund.
30. Operation av främmande kropp på hund.

Anmärkning

Som mindre djur skola anses: får, get, hund, katt, pälsdjur, fjäderfä samt individer under 4 månader av häst-, nötkreaturs- och svinsläktet.

I anslutning till det framlagda, i förhållande till nu gällande taxa förenklade förslaget framhåller utredningen, att det måhända kan göras gällande, att enkelheten i konstruktionen blott är skenbar, då den i förslagets 3 § gjorda indelningen i avdelningar måste kompletteras med en omfattningsrik vägledande förteckning, vari anges, till vilken avdelning förekommande undersökningar, behandlingar och ingrepp är att hänföra. En sådan invändning synes dock utredningen sakna berättigande. Vill man icke gå in för den typ av taxa, som kan betraktas som motpolen till det nu framlagda förslaget, d. v. s. införande i själva taxan av en fullständig specifikation av ifrågakommande veterinära åtgärder, torde en särskild vägledande förteckning

vara ofrånkomlig. Utredningen erinrar om att även den nya, enligt grupp-taxesystemet uppbyggda provinsialläkartaxan är försedd med en dylik vägledande förteckning. Den överskådlighet, som vinnes med förslaget, är enligt utredningens mening värdefull. En fördel med att flytta uppräknigen av de olika veterinära åtgärderna utanför själva taxan ligger vidare däri att, då utvecklingen på veterinärmedicinens område påkallar ändringar i eller tillägg till denna, sådan justering kan ske utan ändring i själva taxan.

Med det system för praktiktaxans uppbyggnad, som utredningen stannat för, kommer taxan att begränsa sig till ett ringa antal arvodesbelopp. Detta har till följd att i en och samma arvodesavdelning i 3 § kommer att ingå många slag av åtgärder, som beträffande den tid de tar i anspråk väsentligt skiljer sig från varandra eller som eljest ställer olika stora krav på veterinären. För en ordinärt sammansatt distriktsveterinärpraktik spelar detta ur inkomstsynpunkt icke någon roll, då den omständigheten, att de mest krävande veterinäråtgärderna i en viss arvodesavdelning kan te sig för lågt betalda, uppväges av att de enklaste åtgärderna i samma avdelning framstår som jämförelsevis väl ersatta.

I syfte att vinna överblick över hur distriktsveterinärernas praktik i skilda delar av landet är sammansatt och vad den inbringar har utredningen införskaffat uppgifter härom för år 1955. Praktikuppgifter har begärts och erhållits från 49 distrikt, varav i regel två distrikt inom varje län. Dessa distrikt har utvalts med tanke på att olika beskaffade bygder skall bli representerade, t. ex. dels skogsbygden, dels den rena jordbruksbygden. Slutligen har utredningen funnit lämpligt, med hänsyn till de betydande förändringar i frekvens och sammansättning, som veterinärpraktiken uppvisar under skilda årstider, att från varje uppgiftslämnande distrikt begära praktikuppgifter för tre kalendermånader, varav en vårmånad, en sommarmånad och en höstmånad. Det synes enligt utredningen föreligga anledning räkna med att de taxeinkomster, som enligt det gjorda urvalet erhållits för år 1955, tämligen väl avspeglar taxeinkomsterna inom samtliga distrikt.

Med begagnande av uppgiftsmaterialet har utredningen verkställt mer eller mindre omfattande provdebiteringar enligt de taxesystem, som överhuvud ansetts kunna ifrågakomma. Sedan utredningen stannat vid den nu framlagda typen av taxa, har samma material utnyttjats för provdebiteringar med varierande arvodesbelopp i de olika arvodesavdelningarna för att i överensstämmelse med direktiven nå en arvodesbestämning, som genomsnittligt ger i det närmaste samma taxeinkomst som den nu gällande veterinärtaxan.

En provdebitering inom vart och ett av de 49 uppgiftslämnande distrikten under de på året fördelade tre praktikmånaderna har med iakttagande av bestämmelserna i det framlagda taxeförslaget givit till resultat en sammanlagd taxeinkomst, som med 2,6 procent överstiger vad som med tillämpning av nuvarande taxa uppburits av distriktsveterinärerna i samma distrikt.

I detta sammanhang berör utredningen de nu gällande maximi- och minimigränserna för arvoden samt anför härom bl. a. följande.

Redan i 1914 års taxa för distriktsveterinärer hade dessa ålagts att i viss mån taga hänsyn till den betalningsskyldiges ekonomiska ställning. Det föreskrevs nämligen beträffande bestämning av s. k. förrättningsarvode, vilket kunde fixeras till belopp inom vissa angivna gränser, att veterinären skulle taga hänsyn ej blott till förrättningens mer eller mindre svåra beskaffenhet och den tid, som därtill åtgått, utan även till den betalningsskyldiges förmåga att utgöra arvodet. Denna regel om beaktande av djurägarens ekonomiska läge upptogs i 1933 års praktiktaxa och utvidgades därvid till att avse även inställelsearvode, beträffande vilket i motsats till vad tidigare gällt nu liksom i avseende å förrättningsarvode gavs utrymme för dess bestämmande inom angivna minimi- och maximigränser. Dessutom tillades då den satsen, att »endast det lägsta beloppet må fordras av personer, som är i ringa förmögenhetsvillkor». En kraftig skärpning av denna skyldighet att beakta djurägarens ekonomiska ställning tillkom i samband med införandet fr. o. m. den 1 juli 1937 av möjlighet för mindre bemedlade djurägare att erhålla statsbidrag. Den nyss citerade satsen utbyttes därvid mot det stadgandet, att »endast det lägsta beloppet må fordras av person, som är berättigad till statsbidrag enligt gällande bestämmelser om lindring i mindre bemedlades kostnader för djursjukvård, eller eljest är i ringa förmögenhetsvillkor».

Med nuvarande bestämmelser rörande statsbidrag till mindre bemedlade för djursjukvårdskostnader har utredningen funnit att en bestämmelse om skyldighet att gentemot djurägare i ringa förmögenhetsvillkor tillämpa lägre taxesatser än gentemot andra djurägare praktiskt taget har förlorat sitt berättigande. Utredningen påpekar, att resultatet i flertalet fall endast blir det, att arvodesbegränsningen kommer statsverket till godo. Utredningen anser det vidare begripligt, att distriktsveterinärerna står oförstående inför en föreskrift, som innebär hinder att för en förrättning betinga det arvode, den enligt sin beskaffenhet skulle berättiga till. Arbetet bör därför enligt utredningen betalas med det arvode det objektivt sett är värt och icke efter rekvisitens förmögenhetsställning. Utredningen har till följd härav i sitt förslag till praktiktaxa — i överensstämmelse med den nya provinsialläkartaxan — slopat systemet med minimi- och maximigränser för arvoden och i stället gjort dessa fixa.

I en närmare kommentar till taxeförslaget har utredningen anfört — här i sammanfattning — bl. a. följande.

I fråga om inställelsearvode (2 §) har utredningen övervägt, huruvida icke ifrågavarande arvode skulle kunna fastställas till ett fixt, av avståndet mellan djurägarens hemort och veterinärens stationsort oberoende belopp. Utredningen har emellertid ej ansett sig kunna biträda ett sådant förslag. Utredningen finner nämligen med hänsyn till de kraftigt varierande avstånden från distriktsveterinärens station till djurägarna, att det är nödvändigt att med växande sådant avstånd kompensera den tid, som veterinären måste sätta till, genom förhöjning av inställelsearvode. Förslaget till arvodesättning innebär en viss utjämning på det sättet, att arvodet blir högre än nu på korta avstånd, därefter i genomsnitt oförändrat på medelavstånden för att sjunka något under det nuvarande genomsnittet på längre avstånd. De föreslagna bestämmelserna innebär vidare bl. a., att distriktsveterinär, som vid förrättningsresa eller del av sådan resa icke begagnar sig av bil, skall äga för sådan resa resp. del av resa beräkna det ytterligare

arvodet efter tid. Vidare skall resekostnaden vid resa, varunder veterinären företager förrättning hos mer än en djurägare (samordnad förrättningsresa), i görligaste mån lika fördelas mellan de besökta djurägarna, dock att icke någon av dem må belastas med högre resekostnad än för förrättningsresa till honom ensam.

I fråga om 3 § i förslaget framhåller utredningen, att den vägledande förteckningen gjorts så fullständig som möjligt. I densamma har i regel endast medtagits sådana åtgärder, som kan tänkas komma under de allmänpraktiserande veterinärernas område. I taxan har införts ett allmänt undersökningssarvode. Avsikten härmed har varit att bereda veterinären någon ersättning för den tid en undersökning numera kräver. För provtagning i allmänhet m. m. å nötkreatur i lösdrift samt för blodprovstagning å svin har utredningen förordat en med en krona förhöjd avgift.

I 6 § stadgas, att kvitto skall utfärdas, om begäran därom framställles. Utredningen anser, att rekvirenten i regel ej bör äga påfordra utförligare kvitto än att däri anges dels arvode, dels kostnadsersättning för läkemedel m. m., dels ock resekostnadsersättning. Vid tredska att erlægga ersättning äger veterinären påkalla handräckning av överexekutor för utbekommande av beloppet, därest han styrker, att räkning å beloppet blivit minst 14 dagar tidigare tillställd den betalningsskyldige.

Yttranden. *Statskontoret*, som icke ansett sig kunna ingå på någon granskning av relationerna mellan arvodesutmätningen för olika förekommande undersökningar, har funnit sig kunna godtaga de normer, efter vilka praktiktaxan utformats. Utredningens förslag till utformning av praktiktaxan har icke föranlett *statens lönenämnd* till något uttalande från de synpunkter nämnden har att beakta. *Veterinärstyrelsen* finner, att den av utredningen föreslagna avdelningsgrupperingen måste anses utgöra ett betydelsefullt steg i riktning mot en förenkling. *Länsstyrelsen i Västmanlands län* finner, att förenklingarna i taxan måhända kunde ha drivits längre, därest utredningen icke funnit sig bunden vid direktiven rörande de genomsnittliga inkomsterna av taxan. *Länsstyrelsen i Jämtlands län* anser det svårt att bedöma, huruvida taxeförslaget verkligen leder till en så ringa höjning av praktikinkomsten, som utredningen synes räkna med.

Stockholms läns och stads hushållningssällskap framhåller, att de omfattande och snabbt växlande ändringar bl. a. i penningvärdet, som ägt rum sedan år 1952, medfört, att det föreliggande förslaget förlorat en hel del i aktualitet. Enligt sällskapets mening borde en smidigare anpassning till ändrade förhållanden kunna åstadkommas exempelvis genom att arvodena trappvis följde penningvärde eller levnadskostnadsindex. *Kristianstads läns hushållningssällskap* anser, att det föreliggande förslaget borde kunna förenklas ytterligare beträffande olika avgifter och beskrivning av olika arbeten. *Värmlands läns hushållningssällskap* ifrågasätter om icke en överarbetning borde ske i syfte att uppnå ytterligare förenklingar. *Älvsborgs läns norra hushållningssällskap* avstyrker, att utredningens förslag till veterinärtaxa lägges till grund för ett slutgiltigt ställningstagande, och föreslår, att frågan underkastas förnyad prövning, varvid även representanter för djurägarna beredes tillfälle att deltaga.

Sveriges lantbruksförbund tillstyrker, att förslaget om ny praktiktaxa genomföres. Även enligt *Hushållningssällskapens förbunds* mening bör det av utredningen framlagda förslaget i allt väsentligt kunna ligga till grund för den nya taxan. *Sveriges veterinärförbund* framhåller, att vad utredningen anfört i fråga om svårigheten att enligt grupptaxemetoden förenkla taxan enligt förbundets mening får anses vara bärande. Med hänsyn härtill finner förbundet den uppställning av taxan, som utredningen föreslagit, vara acceptabel.

I övrigt har i yttrandena utredningens principförslag till konstruktion av taxan tillstyrkts eller lämnats utan erinran.

I anslutning till utredningens förslag till allmänna bestämmelser avseende praktiktaxan har bl. a. *veterinärstyrelsen, länsstyrelsen i Stockholms län* samt *hushållningssällskapet i sagda län* förordat, att det i 1 §, första stycket, angivna uttrycket »enskild person» måtte utgå. Därest aktiebolag eller ekonomisk förening anlitar veterinär, syntes den av utredningen föreslagna beteckningen icke vara fullt adekvat. *Sveriges veterinärförbund* framhåller, att en viss inkonsekvens föreligger i förslagets 1 §, första stycket, jämfört med 1 § i det samtidigt framlagda förslaget till kungörelse om statsbidrag till lindring i enskildas kostnader för djursjukvård. I veterinärtaxan omnämnes distriktsveterinär samt vikarie men i kungörelsen distriktsveterinär eller länsveterinär med praktikområde. Därtill kommer att extra veterinär ej medtagits i någondera formuleringen. Enligt förbundets mening borde samtliga kategorier kunna inrymmas i formuleringen »veterinär äger . . . inom område där han är pliktig att på kallelse tillhandaga med enskild husdjursjukvård». Även *veterinärstyrelsen* och *länsstyrelsen i Stockholms län* har erinringar att framföra på denna punkt.

Styrelsen för veterinärhögskolan finner uttrycket »annat tillstånd» i 1 §, andra stycket, böra utbytas mot en mera preciserad formulering med positiv inriktning, t. ex. »husdjurens hälsotillstånd och produktion».

Utredningens förslag rörande inställelsearvode m. m. (2 §) bör enligt *länsstyrelsen i Älvsborgs län* omarbetas. Inställelsearvodet bör avvägas så, att djurägaren icke onödigt betungas. En skälig jämkning av arvodet bör sålunda äga rum, när flera resor samtidigt företages. *Länsstyrelsen i Jämtlands län* ifrågasätter om grundbeloppet bör höjas, eftersom det övervägande antalet resor företages inom avstånd, där inställelsearvodet blir högre än enligt nu gällande taxa. *Länsstyrelsen i Norrbottens län* gör gällande, att det tilläggsarvode, som föreslås utgå efter fem mils körning, kommer att missgynna ödemarksveterinärerna.

Kristianstads läns hushållningssällskap anser, att inställelsearvodet kan vara berättigat för att motverka anlitan av veterinär för rena bagatellfall. Sällskapet finner det emellertid med hänsyn till de moderna kommunikationsmedlen icke vara berättigat med något ytterligare arvode för inställelse utöver grundbeloppet och föreslår, att statsbidrag utgår antingen för färd över fem mil eller till motsvarande höjning av distriktsveterinärernas löner

på orter med stora avstånd. *Älvsborgs läns södra hushållningssällskap* framhåller, att kostnaderna för djurägarna vid tillämpning av den föreslagna taxan kommer att öka mer än som avsetts, och anser, att reglering skulle kunna ske beträffande inställelsearvodet. *Älvsborgs läns norra, Gävleborgs läns, Västernorrlands läns, Jämtlands läns* och *Västerbottens läns hushållningssällskap* anser, att inställelsearvodet vid kortare avstånd satts för högt. Sistnämnda hushållningssällskap framhåller härvid, att ett fixt, av avståndet oberoende inställelsearvode skulle innebära avsevärda fördelar och ifrågasätter, om icke en viss fast kompensation i samband med veterinärernas lön borde ge möjlighet att genomföra en dylik anordning. *Lantbruksstyrelsen* och *Sveriges veterinärförbund* har föreslagit vissa jämkningar beträffande inställelsearvodenas avvägning.

Frågan om skyldighet för veterinär att samordna förrättningsresor har uppmärksamats i vissa remissvar. Sålunda anser *Kalmar läns södra* samt *Västerbottens läns hushållningssällskap*, att föreskrifter bör upptagas i taxan rörande skyldighet för veterinär att samordna sådana resor, när detta med hänsyn till förrättningens art är möjligt. Även *lantbruksstyrelsen* och *Hushållningssällskapens förbund* hyser en liknande uppfattning.

I fråga om bestämmelserna i 3 § angående ersättning för veterinärvård m. m. samt den vägledande förteckningen har i åtskilliga yttranden, bl. a. från *veterinärstyrelsen, styrelsen för statens veterinärmedicinska anstalt, vissa hushållningssällskap* samt *Sveriges veterinärförbund*, framförts förslag om förtydliganden samt om kompletteringar och ändringar.

I fråga om ersättning för förrättning på obekvämt arbetstid (4 §) anser *Gotlands läns hushållningssällskap*, att bestämmelserna därom bör förtydligas på det sätt, att den förhöjda taxan skall gälla i de fall rekvisition göres på obekvämt arbetstid. *Lantbruksstyrelsen* uttalar, att förhöjd ersättning för förrättning på obekvämt arbetstid bör uttagas endast om arvode utgår under sådan tid.

Kalmar läns södra hushållningssällskap anser, att veterinär bör ha obetingad skyldighet att lämna kvitto (6 §), specificerat på inställelsearvode, resekostnadsersättning och vådersättning. Även *lantbruksstyrelsen, Gotlands läns hushållningssällskap, Sveriges lantbruksförbund, Riksförbundet Landsbygdens folk* och *Hushållningssällskapens förbund* hyser samma uppfattning och föreslår, att dylik skyldighet införes.

Länsstyrelsen i Kristianstads län är tveksam, huruvida rätt till handräckning genom överexekutor alltjämt bör tillkomma veterinär för utbekommande av fordran. Länsstyrelsen erinrar om att motsvarande bestämmelse är borttagen i den nya provinsialläkartaxan. *Hushållningssällskapet i samma län* finner den i 6 §, andra stycket, angivna tidsfristen på 14 dagar vara alltför sträng. Sällskapet framhåller, att i affärlivet indrivning av fordran ej brukar ske förrän tre till sex månader efter

det räkning utfärdats. *Lantbruksstyrelsen* föreslår, att ifrågavarande tidsfrist fastställs till två månader, därest tredskobestämmelse allttjämt anses erforderlig.

I detta sammanhang föreslår *Sveriges veterinärförbund* införande av en bestämmelse, som medger fö r m å n s r ä t t för veterinär vid betalningsskyldigs insolvens. Därjämte ifrågasätter *länsstyrelsen i Södermanlands län*, om icke möjlighet att erhålla ersättning av statsmedel borde föreligga för veterinär vid betalningsskyldigs insolvens. Enligt länsstyrelsens mening bör frågan härom utredas.

Överenskommelsen

Vid de nu förda överläggningarna har enighet nåtts om den förbättring av distriktsveterinärernas inkomstförhållanden, som erfordras för ett återställande av det relativa löneläge, som för dessa tjänstemän avsågs genom 1952 års uppgörelse. Då som framgår av det föregående försämringen av inkomstläget för distriktsveterinärerna uppkommit därigenom, att taxedelen legat stilla medan lönedelen följt löneutvecklingen för statstjänstemännen i allmänhet, skulle det legat närmast till hands att inkomstförbättringen i dess helhet uttoges på taxedelen. Av skilda skäl har det emellertid vid överläggningarna överenskommit, att en del av inkomstökningen skall tillföras distriktsveterinärerna genom en höjning av löneplanslönerna. Överenskommelsen innebär i denna del, att de i löneplan D, statens löneförordning, angivna grundlönebeloppen samt de för år 1958 gällande totallönebeloppen skall, med verkan fr. o. m. den 1 januari 1959, uppräknas med i princip 4 procent. Det har härvid förutsatts, att kommande förhandlingar om statstjänstemännens löner skall vad angår distriktsveterinärerna föras från den utgångspunkten, att dessa tjänstemäns totallöner vid utgången av år 1958 uppgick till nyss angiven nivå.

Vad så angår inkomsterna av taxa innebär överenskommelsen att, med verkan fr. o. m. den 1 januari 1959, den i veterinärtaxan intagna praktiktaxan skall — med vissa ändringar varom enighet vunnits vid överläggningarna — utformas i överensstämmelse med veterinärtaxeutredningens förslag. Praktiktaxan i den föreslagna nya utformningen med bilagd vägledande förteckning till veterinära åtgärder torde som *bilaga* få fogas vid statsrådsprotokollet i detta ärende.

I den nya praktiktaxan har, för att den åsyftade höjningen av distriktsveterinärernas inkomster av taxan skall erhållas, vissa taxebelopp satts högre än i veterinärtaxeutredningens förslag. De höjningar, som härvid kan väntas ge den övervägande inkomstökningen för veterinärerna, är dels höjningen av inställelsearvodet i 2 §, 1 punkten, från 7 till 8 kronor, dels en höjning av arvodesbeloppen i 3 § Avd. I och II från 3 resp. 5 kronor till 4 resp. 6 kronor. Vidare har som närmare framgår av förenämnda bilaga vissa justeringar vidtagits i den vägledande förteckningen.

Beträffande övriga ändringar i praktiktaxan får framhållas följande.

Bestämmelserna i 1 §, 1 punkten, har förtydligats i fråga om vilka befattningshavare som skall vara bundna av taxan. Vidare har i anslutning till vad som framkommit under remissbehandlingen punkten givits viss ändrad lydelse med hänsyn därtill, att uttrycket »enskild person» ej torde vara en fullt adekvat beteckning för alla avsedda rekvirenter av veterinärvård (exempelvis ekonomiska föreningar). — Vad beträffar definitionen av termen veterinärvård i 1 §, 2 punkten, får med anledning av vad som i detta hänseende anförts i remissyttrandena framhållas, att i den nya praktiktaxan uttrycket »eller annat tillstånd hos husdjur» bibehållits för att även sådana åtgärder som kastrering, identitetsmärkning m. m. tydligt skall kunna hänföras under taxan. För att dessutom markera, att rena hälsovårdsåtgärder inbegripes under veterinärtaxan har orden »ävensom att förbättra husdjurens hälsotillstånd» tillagts.

Enligt 2 § sista stycket i veterinärtaxeutredningens förslag skall veterinären vid resa, varunder han företager förrättning hos mer än en djurägare, i görligaste mån lika fördela resekostnaden mellan de besökta djurägarna. I vissa remissyttranden har på denna punkt framförts yrkande om skärpning av bestämmelsen därhän, att skyldighet för veterinären att samordna förrättningsresorna skall direkt fastslås i taxan. Vid överläggningarna har enighet nåtts om att förrättningsresor skall samordnas, där så lämpligen kan ske.

I anmärkningen till 3 § har intagits en hänvisning till den vägledande förteckningen.

I 6 § veterinärtaxeutredningens förslag till praktiktaxa har intagits en föreskrift, att den för vilkens räkning förrättningen verkställts skall äga erhålla kvitto å vad som erlagts om han framställer begäran därom. Flera remissmyndigheter har velat införa skyldighet för veterinär att utan anmodan lämna djurägaren specificerat kvitto å erlagt belopp. I det förslag till praktiktaxa, som nu godtagits av personalorganisationen, har bestämmelsen givits den innebörden, att veterinären har att erbjuda kvitto, vari anges hur mycket av det erhållna beloppet, som belöper på inställelsearvode, på resekostnadsersättning och på ersättning för veterinärvård.

Till nyssnämnda paragraf har veterinärtaxeutredningen från den nu gällande veterinärtaxan överfört en bestämmelse av innehåll, att veterinären skall, i fall av tredska hos djurägaren, äga påkalla handräckning hos överexekutor för utbekommande av ersättning, därest han styrker, att räkning å beloppet blivit minst 14 dagar tidigare tillställd vederbörande. Vid överläggningarna har enighet nåtts om att betalningsfristen skall förlängas till 30 dagar.

Förslagens genomförande m. m.

Efter samråd med chefen för jordbruksdepartementet förordar jag, att den träffade överenskommelsen godtages och underställes riksdagens prövning. Förslagen bör genomföras fr. o. m. den 1 januari 1959.

I anslutning till vad överenskommelsen innehåller i fråga om distriktsveterinärernas löner har inom civildepartementet upprättats förslag till förordning om ändrad lydelse av 2 och 3 §§ statens löneförordning den 31 maj 1957 (nr 228). Förslaget torde få föreläggas riksdagen för antagande. Bemyndigande torde vidare böra inhämtas för Kungl. Maj:t att i anslutning till överenskommelsen meddela föreskrifter om förhöjning av gällande totallönebelopp för distriktsveterinärer.

Det torde ankomma på Kungl. Maj:t att vidtaga erforderliga ändringar i veterinärtaxan.

Lönekostnadsökningen för statsverket vid ett genomförande av förslagen kan för år uppskattas till inemot 200 000 kronor. Taxehöjningen har beräknats medföra en årlig ökning av distriktsveterinärernas inkomster med sammanlagt inemot 500 000 kronor, varav en mindre del kommer att belasta det under nionde huvudtiteln upptagna förslagsanslaget till Lindring i mindre bemedlades kostnader för djursjukvård.

Hemställan

Under åberopande av det anförda hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att

- 1) godkänna den i det föregående redovisade överenskommelsen,
- 2) antaga förenämnda förslag till *förordning om ändrad lydelse av 2 och 3 §§ statens löneförordning den 31 maj 1957 (nr 228)* samt
- 3) bemyndiga Kungl. Maj:t att i anslutning till överenskommelsen meddela föreskrifter om förhöjning av gällande totallönebelopp för distriktsveterinärer.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Kungl. Höghet Regenten, att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Karl-Axel Lindholm

Bilaga**Praktiktaxa****1 §.****Allmänna bestämmelser**

1. Distriktsveterinär ävensom annan veterinär som har att fullgöra distriktsveterinärs skyldigheter äga, där ej annorlunda är stadgat, att inom område, där de äro pliktiga att på kallelse tillhandagå med enskild husdjurs-sjukvård, erhålla arvode och resekostnadsersättning enligt här nedan givna bestämmelser.

2. I denna taxa förstås med veterinärvård varje av veterinär inom området för veterinärkonstens utövande vidtagen åtgärd med syfte att fastställa, utsluta, förebygga, bota eller lindra sjukdom eller annat tillstånd hos husdjur ävensom att förbättra husdjurens hälsotillstånd.

2 §.**Ersättning för förrättningsbesök och rådfrågning**

1. För varje av veterinären företaget förrättningsbesök utgår ett inställelsearvode av kronor 8:—

Är avståndet från veterinärens bostad eller annat ställe inom distriktet, där veterinären i tjänsten uppehåller sig, till platsen för besöket mer än 10 km, må vid framresan för varje därefter påbörjad sträcka av 10 km av väglängden t. o. m. 50 km utgå ett ytterligare arvode av kronor 2:— samt för varje därefter påbörjad sträcka av 10 km ett ytterligare arvode av kronor 1:—

Begagnar veterinären vid resa för förrättningsbesök eller del av sådan resa annat färd sätt än resa med bil, skall han i stället beräkna det ytterligare arvodet efter den tid, som åtgått för färden eller del därav, sålunda att arvodet för varje påbörjad halvtimme utöver den första utgår med kronor 3:—

Vid bestämmandet av den tid, som åtgått för resan, inberäknas även den tid, veterinären måst under färden avvakta luftfartygs-, järnvägs-, båt- eller busslägenhet. Däremot inberäknas icke den tid, som åtgått för nattlogi.

2. För rådfrågning, med eller utan receptgivning å veterinärens mottagning eller annorstädes utgår ett arvode av kronor 2:—

3. För förnyelse av recept utan samtidig rådfrågning utgår ett arvode av kronor 1:—

4. Vid resa för förrättningsbesök tillkommer veterinären även resekostnadsersättning enligt i allmänna resereglementet eller eljest stadgade grunder.

Veterinären skall, där så lämpligen kan ske, samordna förrättningsresor. Vid sådan samordnad förrättningsresa skall resekostnaden i görli-

gaste mån lika fördelas mellan de besökta djurägarna, dock att icke någon av dem må belastas med högre resekostnad än som skulle hava utgått för förrättningsresa till honom ensam.

3 §.

Ersättning för veterinärvård m. m.

För veterinärvård, annan veterinär åtgärd samt för intyg eller utlåtande utgår, utöver i förekommande fall ersättning enligt 2 §, arvode med belopp som nedan angives.

Avd. I:	För enklare undersökning, besiktning, ingrepp, behandling och intyg m. m.	kronor	4:—
Avd. II:	För mera ingående eller besvärligare undersökning, besiktning, ingrepp och behandling, mindre operation samt utförligare intyg m. m.	kronor	6:—
Avd. III:	För särskilt kvalificerad undersökning, mera omfattande besiktning, större ingrepp och operation samt längre utlåtande m. m.	kronor	10:—
Avd. IV:	För särskilt svår operation	enligt överenskommelse	
Avd. V:	A. För annan injektion än intravenös, per injektion utöver den första	kronor	0: 50
	B. För provtagning av blod, lung- och slidslem, mjölk, träck och var m. m. med undantag av vad i D. angives, per prov	kronor	0: 50
	C. För undersökning med tuberkulin med undantag av vad i D. angives, för varje undersökt djur	kronor	0: 70
	D. För provtagning eller undersökning, som under B. och C. sägs, på nötkreatur i lösdrift samt för provtagning av blod på svin, per prov eller undersökt djur	kronor	1:—

Anmärkingar

Därest för en och samma persons räkning vid ett och samma tillfälle vidtagas ett flertal ensartade åtgärder enligt Avd. I eller utföras ett flertal ensartade undersökningar och besiktningar enligt Avd. II och III, utgår arvode för var och en utöver den första med i Avd. I kronor 2:—, i Avd. II kronor 3:— och i Avd. III kronor 5:—.

Vid tillämpningen av Avd. I—IV skall bifogade förteckning tjäna till vägledning.

4 §.

Ersättning för förrättning på obekvämt arbetstid

Anlitas veterinären mellan kl. 21.00 och kl. 7.00 eller å sön- eller helgdag, utgå de i 2 och 3 §§ angivna arvoden med 50 procent förhöjning.

5 §.

Ersättning för material, läkemedel, handräckning m. m.

För förbandsmaterial, narkos-, bedövnings- och läkemedel samt röntgenfilm liksom för övriga utlägg, vilka veterinären kan åsamkas för en förrättning, utgår ersättning enligt självkostnadspris.

Den, för vilkens räkning förrättningen verkställes, eller den som påkallat densamma har att tillhandahålla veterinären erforderlig handräckning. Därest så ej sker och veterinären måste anskaffa eller tillhandahålla dylik, utgår ersättning till veterinären jämväl härför till självkostnadspris.

6 §.

Ersättnings erläggande m. m.

Den, för vilkens räkning förrättningen verkställs, har att vid anfordran erlægga ersättning, varom i denna taxeavdelning förmåles. Därvid har veterinären att erbjuda kvitto vari angives hur mycket av det erhållna beloppet, som belöper å inställesearvode, å resekostnadsersättning och å ersättning för veterinärvård. Har räkning, specificerad på nu angivet sätt, utställts och betalning erlagts genom postverket erfordras dock icke att veterinären utfärdar särskilt kvitto.

Tredskas den betalningsskyldige att erlægga utgående ersättning, njute veterinären för utbekommande därav handräckning hos överexekutor, där-
est han styrker att räkning å beloppet blivit minst trettio dagar tidigare till-
ställd den betalningsskyldige.

Vägledande förteckning över veterinära åtgärder enligt 3 § veterinärtaxan*Avdelning I*

1. Vanlig rutinundersökning med hjälp av inspektion, palpation, perkussion och auskultation, rektal- och vaginalundersökning
2. Dräktighetsundersökning (dock ej på sto)
3. Enkel fysikalisk, kemisk eller mikroskopisk undersökning
4. Enklare besiktning eller utredning
5. Erforderlig besvärligare fängslingsåtgärd
6. Bedövning
7. Intravenös injektion
8. Infusion, annan än intravenös
9. Sårtoalett och annan enklare sårbehandling
10. Öppnande av abscesser m. m.
11. Avlägsnande av smärre inkar eller vårtor
12. Nosringning
13. Extraktion av mjölkttänder
14. Avlägsnande av främmande kropp i konjunktivalsäcken
15. Behandling för öroninflammation (otitisbehandling)
16. Avhorning av mindre djur
17. Anläggande av strup- eller nässvalgsönd
18. Normalkastration av späddgris, mindre kalv, får och get
19. Klämning av gul kropp och äggstockscysta

20. Luftin pumpning i juver
21. Avlägsnande av övertaliga spenar på kalv
22. Tappning av urinblåsa
23. Ingivande av lavemang
24. Sutur av vulva
25. Identitetsmärkning av djur
26. Enklare intyg

Avdelning II

1. Mera ingående eller besvärlig undersökning t. ex. undersökning av munhåla och svalg med användande av munstege, undersökning av komplicerade hältor m. m.
2. Ingående besiktning eller utredning
3. Undersökning av kadaver från mindre djur
4. Resningsåtgärder på större djur
5. Mera omfattande sårbehandling
6. Avlägsnande av smärre svulster
7. Punktion av leder, bröst- och bukhåla
8. Tandraspning
9. Avhorning av större djur
10. Avlägsnande av främmande kropp i foderstrupe
11. Tracheotomi (operativ öppning av luftstrupen)
12. Åderlätning
13. Intravenös infusion
14. Trokarisering (våmstick)
15. Operation av inguinal- och scrotalbräck hos smågris
16. Operation av atresia ani (blind ändtarm) och prolapsus recti (ändtarmsframfall) hos mindre djur
17. Manuellt avlägsnande av efterbörd
18. Sköljning av livmoder
19. Reposition av torsio uteri (lägerättning av livmoderomvridning)
20. Artificiell insemination på särskild begäran
21. Enklare spenoperation
22. Anläggande av gips- eller stödbandage
23. Operation av hov- eller klövböld samt okomplicerat spiktramp
24. Uiförligare intyg

Avdelning III

1. Dräktighetsundersökning på sto
2. Fullständig urinundersökning
3. Fullständig spermaundersökning
4. Blodkroppsräkning, blodgruppsbestämning och SR
5. Aciditetsbestämning i magsaft
6. Hjärtundersökning med Ekg
7. Undersökning med endoskop
8. Röntgenfotografering och -genomlysning
9. Fullständigt kör- och belastningsprov
10. Omfattande besiktning (större lokaler o. d.) eller utredning
11. Undersökning av kadaver från större djur
12. Särskilt komplicerad sårbehandling
13. Avlägsnande av större svulster
14. Ögonlocksoperationer
15. Extraktion och klippning av permanenta tänder

16. Blodtransfusion och anläggande av intravenöst dropp
17. Normalkastration av hingst, tjur och galt
18. Operation av sädesstrångfistel
19. Operation av kryptorchism och navelbräck hos smågris
20. Förlossning
21. Reposition av livmoderframfall
22. Enkel spenoperation på flera spenar
23. Operation av spenfistel och andra större spensador
24. Operation av patellaupphakning
25. Streck- och punktbränning
26. Kotnervsnitt
27. Längre skriftligt utlåtande

Avdelning IV

1. Operation för sinusiter
2. Utstämpling av tänder
3. Exstirpation av ögonbulb
4. Operation av nack- och mankfistel
5. Operation för krubbitning
6. Operation för struppipning
7. Operation av djupliggande bogsvulst
8. Laparotomi
9. Operation av främmande kropp (traumatisk peritonit)
10. Operation av bräck på större djur och hund
11. Operation av inre bräck och tarmresektion
12. Förlossning med embryotomi
13. Kejsarsnitt
14. Exstirpation av livmoder
15. » » äggstockar
16. Operation av rektovaginalfistel eller kloakbildning
17. Operation av skidframfall (radikalt)
18. Exstirpation av juver
19. Operation av penisframfall
20. Operation av urinsten
21. Operation av klapphingst
22. Höga nervsnitt
23. Operation av benbrott
24. Meniskoperation
25. Operation av perforerande spiktramp
26. Operation av hornpelare
27. Operation av hovbroskfistel
28. Operation av hovkräfta (radikalt)
29. Klövamputation
30. Operation för öroninflammation (otitis) på hund
31. Operation av spottcysta på hund
32. Analsäckoperation på hund
33. Operation av främmande kropp på hund

Anmärkning

Som mindre djur skola anses: får, get, hund, katt, pälsdjur, fjäderfä samt individer under 4 månader av häst-, nötkreaturs- och svinläktet.